

att med ändrade bestämmelser i förevarande hänseende icke måtte anstå i afvaktan på den ifrågasatta ombildningen af rättegångsväsendet i dess helhet, hos Eders Kongl. Maj:t anhålla, det Eders Kongl. Maj:t täcktes låta utarbета och, oberoende af förslag angående ombildning af rättegångsväsendet i dess helhet, för Riksdagen framlägga ett hufvudsakligen på de af Nya Lagberedningen föreslagna grunder bygdt förslag till ändrade bestämmelser beträffande ersättning åt vittne, som i brottmål blifvit af allmän åklagare inkalladt och sig inställt.

Med undersåtlig vördnad:

Stockholm den 20 Maj 1885.

N:o 73.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 20 Maj 1885.
— — — — Andra Kammaren den 20 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, om förslag till lagändringar för afhjelpande af vissa brister i gällande inteckningsförordning.

(Lag-Utskottets Utlåtande N:o 61.)

Till Konungen.

Enligt 12 § i 1875 års inteckningsförordning skall, om inteckningsansökan sker, då lagfart är sökt, men ännu ej beviljad, inteckningsansökningen förklaras hvilande, till dess lagfartsfrågan blifvit slutligen pröfvad. En inteckningsansökan kan emellertid äfven förklaras hvilande i andra fall, nemligen enligt förordningens 10 och 40 §§, om

fastighetsegaren nekar skuldebref eller annan handling, på grund hvaraf inteckning sökes, eller gör annat jäf, så att sökandens rätt finnes tvistig; samt enligt förordningens 13 och 42 §§, om, då inteckning sökes, talan är instämd om klander å egarens fäng eller om återgång deraf eller om lösningsrätt till egendomen. En hvilande inteckningsansökan verkar emellertid, enär inteckningen, om den beviljas, räknas till förmånsrätten från ansökningsdagen, i de flesta fall i fråga om summan, för hvilken fastigheten anses graverad, såsom vore den beviljad.

Den åsigt har nu framträdt, att, då gravationsbevis hos domare begäres, denne icke kan anses skyldig att i sådant bevis upptaga annat, än hvarom upplysning vinnes i inteckningsprotokollen för de senast förflutna tio åren. Denna åsigt vinner onekligen ett visst stöd af uttrycken i gällande förordning angående expeditionslösen af den 7 December 1883:

Bevis, gravations-,

rörande inteckningar i fast egendom:

a) för tio år:

b) för kortare tid än tio år:

 derest man nemligen antager, att, hvad väl också är meningen, orden »tio år» endast afse *sistförflutna* tio år, samt orden »kortare tid än tio år» vissa år *af dessa tio sistförflutna*.

Är det nu anförda riktigt, så måste man derifrån draga den slutsats, att de gravationsbevis, som utfärdas efter ingången af år 1886, då mera än tio år hafva förflutit från det nya inteckningsförordningen trädde i kraft, icke kunna innefatta upplysning, huru vida till äfventyrs före de vid gravationsbevisets utfärdande nästförflutna tio åren inteckningsansökningar gjorts och af domstolen förklarats hvilande samt förty gravera ifrågavarande fastigheten. I de orter, hvarest fastighetsböcker äro införda, hemtas visserligen upplysning härutinnan ur inteckningsboken, den der dock icke eger laga vitsord mot innehållet af inteckningsprotokollen, men i orter, hvarest fastighetsböcker ännu icke äro införda, kan icke en gång denna nödfallsutväg anlitas.

Riksdagen finner nu andragna omständigheter göra det högeligen önskligt, att så snart som möjligt åtgärder vidtagas i syfte att afhjelpa de olägenheter, hvilka med nu gällande bestämmelser i hithörande afseenden kunna förutses uppkomma från och med ingången af år 1886.

Riksdagen får följaktligen, med anledning af en hos Riksdagen gjord framställning i ämnet, hos Eders Kongl. Maj:t anhålla, det Eders

Kongl. Maj:t tacktes låta utarbета och, så vidt ske kan, till nästkommande Riksdag framlägga förslag till de lagförändringar, som må finnas lämpliga för vinnande af det här ofvan angifna syftemål.

Med undersåtlig vördnad:

Stockholm den 20 Maj 1885.

N:o 74.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 20 Maj 1885.
 — — — — Andra Kammaren den 20 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, angående åtgärd i syfte, att sådan anteckning i kyrkobok, som enligt förordningen den 14 April 1866 utgör förutsättning för oäkta barns arfsrätt efter moder, må verkställas på sådant sätt, att den må innefatta bevis, att qvinnan låtit anteckna barnet såsom sitt.

(Lag-Utskottets Utlåtande N:o 62.)

Till Konungen.

Otvifvelaktigt torde vara, att på grund af åtskilliga förhållanden förordningen angående arfsrätt för oäkta barn den 14 April 1866 icke nu verkar så, som med densamma afses.

Allmänna uppfattningen torde vara, att, blott ett oäkta barn är i kyrkoboken antecknad såsom barn af viss qvinna, barnets arfsrätt efter denna ock är tryggad, hvilket emellertid ingalunda är förhållandet, såsom äfven framgår af en utaf Eders Kongl. Maj:t i Högsta Domsto-